

opusdei.org

Prelatovo pismo (srpanj 2015.)

Prelat nas podsjeća na prvu odgovornost obrazovanja djece u vjeri koja je uvijek na roditeljima i traži da udvostručimo svoju molitvu za nadolazeću Sinodu o obitelji.

7.07.2015.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Po mjeri prolaska marijanske godine nastojimo intenzivirati našu molitvu za slijedeću Biskupsku sinodu o

obitelji. Papa Franjo ne prestaje moliti za: **Molitvu pune ljubavi prema obitelji i prema životu. Molitvu koja se zna radovati s radosnima i patiti s onima koji pate(...).** Tako će, potpomognuta i oživljena Božjom milošću, Crkva moći još predanije, i još više ujedinjena, svjedočiti istinu o Božjoj ljubavi i njegovu milosrđu prema obiteljima u svijetu, kako onih u ovčinjaku tako i onih izvan njega[1].

Zagovor Blažene Djevice Marije je odlučujući. Utječimo se Njoj uz mnogo pouzdanja dok pripremamo blagdan 16. srpnja. Liturgijski spomen Gospe Karmelske potiče nas da obnovimo želju da udvostručimo naše molitve. Pomoću tog zagovora Crkva nas potiče da pođemo k Onoj koja nas svojom pomoći i materinskom brigom *prispijemo sve do vrha, do Krista Gospodina*[2].

Sveti Ivan Pavao II. naglasio je apsolutnu potrebu kateheze u okruženju doma, posebno sada kada na mnogim mjestima „antireligiozno zakonodavstvo nastoji čak i zabraniti odgoj u vjeri, ili gdje se proširila nevjera ili je ušao sekularizam do toga da je praktički nemoguća prava religiozna vjera“[3].

Svi rado prepoznamo tu obavezu; s pouzdanjem u Boga i u optimizmu, bez da na nas utječe nikakav protivni ambijent ni objektivne poteškoće koje mogu naići. *Ne, nije ruka Gospodnja prekratka da spasi, niti mu je uho otvrdlo da ne bi čuo*[4], to nam kaže prorok Izaija. ***Bog je neprestano onaj isti oduvijek. – Treba dosljednih vjernika i obnovit će se čudesa što ih čitamo u Svetomu pismu***[5].

Taj posao unutar doma na prvom mjestu pripada roditeljima. U skladu s godinama i obilježjima svakoga

pojednog djeteta moraju ih podučavati o temeljnim značenjima vjere i ljubavi Isusa Krista. „Snagom toga poslanja odgajanja roditelji su, svjedočanstvom svoga života, prvi vjesnici Evanđelja svojoj djeci. Štoviše, moleći s djecom, zajedno s njima čitajući Božju riječ i ucjepljujući ih kršćanskom inicijacijom u samo Kristovo Tijelo - euharistijsko i crkveno - u punini postaju roditelji, jer rađaju ne samo tjelesni život već i onaj život koji preko preporoda u Duhu izvire s Križa i Kristova uskrsnuća“[6].

Bezbrojna su očitovanja zahvalnosti prema svetom Josemaríji po cijelom svijetu zbog njegovih poticajnih riječi bračnim drugovima i obiteljima. Riječima uzetim iz Svetoga pisma rekao je: **Dícite iusto quóniam bene (usp. Iz 3, 10); sve činite vrlo dobro, jer niste svoju djecu donijeli na svijet kao što to rade životinje. Vi znate da ona imaju**

dušu i da ima drugi život nakon smrti – život vječne sreće ili vječne propasti, i vi želite da vaša djeca budu sretna ovdje i tamo. Neka vas Bog blagoslovi! [7].

Također i ostalim članovima obitelji, posebno starijoj braći i sestrama, djedovima i bakama itd., pripada posebna odgovornost da pomognu u rastu u vjeri i u kršćanskom životu mlađih. I na svakom mjestu gdje nastojimo zasaditi ambijent iz Nazareta moramo se ponašati na isti način, nastojeći svjedočanstvom i primjerom i prikladnom riječju ostvariti bratsko služenje, što je najvažnije od onoga što možemo dati.

Ipak, ne smije se zaboraviti da se u nekim obiteljima i drugdje gdje se pazi na obrazovanje u kršćanskom nauku ponekad uvuku klice koje slabe ili čak i gase vjeru u vjernicima. Odgovorno i bez nemira i

popuštanja majke i očevi moraju se truditi u svojoj dragoj obavezi odgojitelja u vjeri. Nije dovoljno povjeriti djecu školi koja ima ispravni naučni kriterij, niti se zadovoljiti time da idu na mjesta gdje im se pruža katoličko obrazovanje u skladu s godinama svakoga pojedinca. Sve to su pomoći, divne pomoći; ali prvu odgovornost uvijek imaju roditelji.

Kada su ga pitali o tim točkama, naš Utemeljitelj je obično savjetovao: ***morate dvojako braniti vjeru svoje djece: prvo, svojim kršćanskim ponašanjem i svojim primjerom. A zatim, naukom, nastojeći prelaziti katekizam (...). I bez prigovaranja svojoj djeci obrazovat ćete ih u dobrom nauku. Tako ćete sačuvati vjeru***[8].

Od kada su vrlo mala, djeca su svjedoci onoga što se kod kuće događa. Brzo primijete ponašaju li se

roditelji u skladu s onim što poučavaju, žrtvuju li se radosno za druge, nose li mane strpljivo i u razumijevanju i znaju li oprostiti i, kada je to slučaj, ispraviti na ljubazan ali jasan način. Konačno, naš Utemeljitelj je objasnio: ***Sve što se događa kod kuće ima utjecaja na dobro i na zlo kod vaše djece. Nastojite im dati dobar primjer, nastojite ne skrivati svoju pobožnost, nastojite biti čisti u svojem ponašanju: tada će ona shvatiti i bit će kruna vaše zrelosti i vaše starosti. Za njih ste kao otvorena knjiga. Stoga morate imati unutarњи život i boriti se da budete dobri kršćani. Ako ne, beskoristan je posao koji nastojite učiniti s vašom djecom ili s djecom svojih prijatelja***[9].

Kako bi bila presudna ta prva odgovornost, roditelji i ostali odgojitelji moraju se osobno truditi u produbljivanju sadržaja vjere

pomoću učenja i savjetovanjima s onima koji su dobro spremljeni, tako da svjetlo nauka osvijetli njihov um i zapali srce. Sve to se vidi u njihovu svakodnevnom ponašanju i tako će moći tvrditi ono što Duh Sveti stavlja na usta roditelja kada djeca – po primjeru i savjetima roditelja – traže stazu Božju: *Sine moj, kad ti je mudro srce, i ja se od srca veselim; i kliče sva nutrina moja kad ti usne govore što je pravo*[10].

Komentirajući te riječi papa Franjo dodaje: **Ne bi se moglo bolje izraziti ponos i ganutost oca koji shvaća da je prenio svom sinu ono što je zaista važno u životu, a to je mudro srce. Otac zna koliko stoji prenijeti to nasljeđe: koliko blizine, koliko nježnosti i čvrstine je potrebno. Ali, koliku se samo utjehu i nagradu dobije zauzvrat, kada djeca poštuju to nasljeđe! To je radost koja je nagrada za sav**

trud, nadilazi sve nesporzume i liječi sve rane[11].

Usprkos toj brizi nije rijetko – prije svega u nekim zemljama – da je dolazak mladalačke dobi popraćen prividnim gubitkom vjere. Više nego o zapuštanju radi se o mlakosti ili ostavljanju religiozne prakse za koju smatraju da je izvanjski namet koji je u suprotnosti s ambijentom škole, sveučilišta prijatelja ili prijateljica. Prva reakcija nekih roditelja ili nekih kršćanskih prijatelja uvijek je pojačanje molitve za te osobe, obraćati im se s ljubavlju, nastojati ih shvatiti. Sveti Josemaría je govorio jednoj rastuženoj majci: ***Pošto si kršćanska majka, dala si kao prvi i najdjelotvorniji način: molitvu. Zazovi Presvetu Djevicu, koja dobro razumije majke, jer Ona je Majka Božja, tvoja Majka i Majka tvoje djece, i moja Majka.***

Zatim nastoji naći dobre prijatelje za svoju djecu (...). Vi majke mnogo puta ne smijete se nametati, jer ona se mogu potužiti da im oduzimate slobodu. Naprotiv, pomoću tih prijatelja, malo po malo početak će se vraćati (...). I ojačani tvojom molitvom drugi tvojoj djeci učiniti dobro kako bi se vratila u Crkvu, s ljubavlju[12].

Osim molitve i traženja savjeta, nastojanja povezivanja kćeri i sinova s osobama iste dobi koje im mogu pomoći, sveti Josemaría je savjetovao također razgovarati s njima mirno i staloženo, još više kada rastu, tako da budu svjesni svojih obaveza kao djeca Božja. ***Bez da se ljutite, govorite staloženo, iskreno, kao duša duši. Ne sa svima skupa, već s jednim po jednim. Neka mama govori s djevojčicama, iako je bolje da ponekad to bude obrnuto. Vama je dobro poznata njihova psihologija: treba im se obraćati***

nejednako i ponašati se pravedno. Govorite, budite im prijatelji. Vrlo dobro će vas shvatiti jer u njihovu srcu se nalazi i još uvijek je živa sama vaša vjera. Možda imaju povrh svega previše smeća koje im je nabačeno. Neka idu na Ispovijed i vidjet ćete da će sve ići dobro[13].

Danas ću slaviti svetu Misu u jednoj župnoj crkvi posvećenoj svetom Josemaríji u Burgosu. U ovom gradu je sveti Josemaría ponovno započeo apostolski posao Djela kada je otišao iz Madrida za vrijeme španjolskoga građanskoga rata. Preporučimo svaki dan duhovne plodove po cijelom svijetu i pripreme širenja u nove zemlje i sve aktivnosti s mladima koje se ostvaruju u mnogim zemljama na služenje Crkvi i dušama. U tu molitvu za njih uključite i njihovu obitelj.

I recite predragom don Álvaru neka
nam pomogne da budemo vrlo
vjerni, svaki dan više.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

Burgos, 1. srpnja 2015.

.....

[1] Papa Franjo, Govor na općoj
audijenciji, 25.3.12015.

[2] Rimski Misal, Spomen Gospe
Karmelske, *Zborna*.

[3] Sveti Ivan Pavao II., Exhort.
apost. *Cetechesi tradendae*,
16.10.1979., br. 68.

[4] *Iz* 59, 1.

[5] Sveti Josemaría, *Put*, br. 586.

[6] Sveti Ivan Pavao II., Exhort. apost. *Familiaris consortio*, 22.11.1981., br. 39.

[7] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskoga skupa, 18.10.1972.

[8] *Isto*.

[9] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskoga skupa, Bilješke s obiteljskog skupa, 12.11.1972.

[10] *Izr* 23, 15-16.

[11] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 4.2.2015.

[12] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 22.10.1972.

[13] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 28.11.1972.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-srpanj-2015/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-srpanj-2015/) (8.08.2025.)